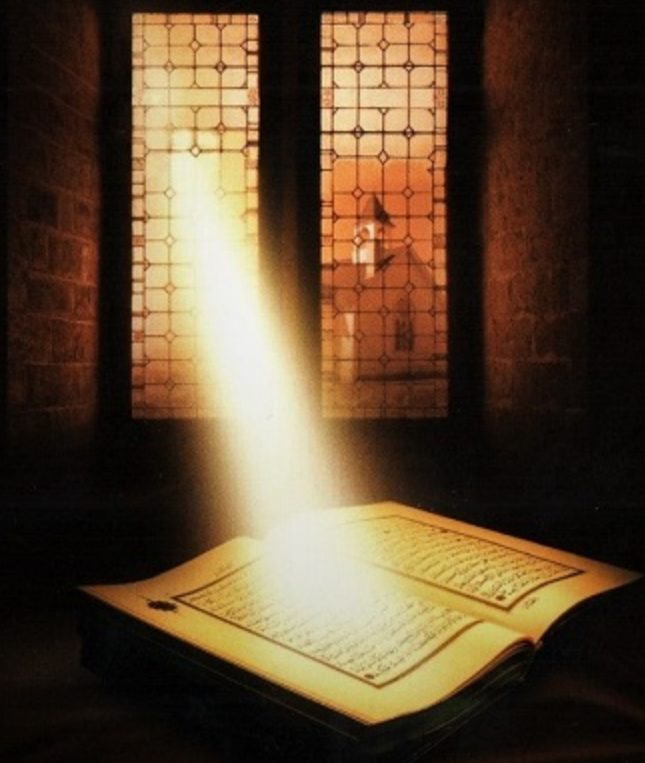

Dragostea mea pentru Iisus m-a condus la islam

SIMON ALFREDO CARABALLO
A. MARY. A

www.islamic-invitation.com

Introducere

Catolic fiind, am fost educat să cred că aceasta era singura cale și singura religie absolut adevărată, Iudaismul reprezentând doar o pregătire pentru Creștinism. Așadar, celelalte religii erau false. Am auzit despre Islam pentru prima dată în viață în anul 1978. Am aflat că musulmanii credeau în originea divină a marilor religii ale lumii. Sfântul Coran spune că Allah a trimis profeți în fiecare loc pentru a-i îndruma pe oameni pe calea adevărului și a dreptății.

Acesta este felul în care, pentru a imprima mesajul catolic în cele mai profunde straturi ale creierului meu, Biserica Catolică a schițat un plan care, aplicat încă din copilărie, are o probabilitate foarte ridicată de a se transforma într-un factor inhibitor, afectând comportamentul oamenilor pentru tot restul vieții lor. În acest plan, rolul principal îl are Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!). De la nașterea sa, care se presupune a fi avut loc în decembrie, până la presupusa lui crucificare, chiar înainte de Paște, câteva evenimente, care nu au existat timp de secole după înălțarea lui Iisus, au fost introduse de oameni în mesajul original, dar nu prin Revelație Divină.

Conform tradiției din Venezuela, pe 24 decembrie, la miezul nopții, așteptam venirea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) cu darurile pe care le cerusem în scrisoarea anuală cu dorințe. Provenind dintr-o familie săracă, cu mai mulți frați și surori, îi era greu pruncului Iisus să îmi aducă ceea ce îmi doream. Am fost nedumerit de câteva ori. De ce dacă Iisus (Pacea fie asupra sa!) a făcut atâtea miracole, așa cum învățasem de la călugărițe și preoți, nu putea să îmi aducă o tricicletă? Era mai ușor decât să învie morții, nu-i așa? Astfel, câțiva ani la rând pruncul Iisus m-a dezamăgit.

Această situație a rămas neschimbată până ce am descoperit că părinții mei erau cei care aduceau cadourile și le puneau lângă patul meu. În același timp, când se apropia Paștele, priveam cum Iisus (Pacea fie asupra sa!) era maltratată până în momentul în care era atârnat de o cruce pentru a fi răstignit. Îmi doream cu adevărat să pot să intru în televizor și să îl ajut cumva. L-am rugat pe Dumnezeu să îl ajute și să nu permită ca fiul Său să fie răstignit. Până la urmă mă ascundeam și plângeam, căci „bărbații nu plâng” – așa am fost învățat... Nu înțelegeam de unde atâta cruzime împotriva unui om bun. Acest episod m-a ajutat să îmi dezvolt o mare

dragoste față de acest profet al lui Allah. Poate că pentru unii copii cadourile primite de Crăciun ajută în același fel la dezvoltarea unei mari iubiri, atunci când scrisorilor lor li se răspunde așa cum au dorit.

Dacă scopul bisericii a fost acela de a dezvolta acest sentiment, prin orice mijloace, în cazul meu a avut succes. Am învățat să îl iubesc pe Iisus (Pacea fie asupra sa!) la fel de mult sau chiar mai mult decât pe părinții mei. Totuși, pe când eram încă copil, am început să pun la îndoială Forța lui Dumnezeu. Conceptul care îl aveam despre Dumnezeu implica faptul că El putea să facă tot ce Își dorea. El a creat Universul, Pământul, Soarele, Luna, stelele și oamenii. Mă întrebam de ce nu a putut să îl salveze pe Iisus Cristos de la moartea pe cruce. Odată, din această cauză, m-am urcat pe un mic zid de la noi din curte. Am vorbit cu Dumnezeu și i-am spus: „Dacă ești atât de puternic și poți să faci tot ce Îți dorești, atunci fă-mă să zbor atunci când sar de pe acest zid; altfel, nu o să cred că ești atât de puternic, deoarece nu ai putut să îl salvezi pe Iisus de la răstignire”. Din fericire, zidul nu era așa de înalt și, bineînțeles, am căzut, dar, cu fiecare încercare de a zbura, am devenit din ce în ce mai convins că Dumnezeu nu este atât de puternic. Ce analiză puerilă!

Când am început liceul, părinții mei mi-au dat voie să lucrez cu un bătrân fotograf și am mers împreună cu el în multe locuri. Acest om era vestit pentru practicarea vrăjitoriei. Oriunde mergea, oamenii îi cereau să le vorbească despre ce urma să se întâmple în viețile lor și cei mai mulți clienți erau femei. Pentru această treabă, el fuma un trabuc maro și, în timp ce acesta ardea și scrumul cădea, le spunea clienților săi tot felul de lucruri. Am aflat, de asemenea, că hipnotiza oamenii pentru a afla lucruri ascunse din viața lor. Toate aceste evenimente au ajuns să facă parte din experiența mea încă de la o vârstă foarte fragedă.

În același timp, părinții mei mergeau la un Centru Specializat de Parapsihologie. Am mers cu ei de câteva ori pentru a vedea ce se întâmplă. În acest Centru am aflat despre mediumi, spirite, posedări, întoarcerea morților pentru a le vorbi celor vii. Aici am învățat să mă rog de două ori pe zi la un mic altar pe care tatăl meu îl construise cu mare drag și devotament. Tatăl meu avea o carte intitulată *Viața lui Iisus dictată de el însuși*, pe care obișnuia să o citească des. La una dintre reuniunile la care am participat, conducătorul sesiunii mi-a pregătit un talisman, care, așa cum a zis, mă va proteja, astfel că îl luam cu

mine peste tot unde mergeam. Între timp am continuat să mă gândesc la crucificarea lui Iisus. Odată, tatăl meu mi-a spus că în cartea pe care o citea scria că Iisus a călătorit în multe locuri din afara Ierusalimului, veste care mă făcea mai optimist în legătură cu întrebările mele privind crucificarea.

Când mi-am terminat studiile liceale, mi-a fost acordată șansa de a obține o diplomă de inginer în Statele Unite ale Americii, printr-o bursă pe care am acceptat-o bucuros.

Înainte de a călători în Statele Unite în 1977, am văzut doi creștini (ce s-au dovedit a fi două exemple negative de creștini) care au săvârșit o faptă care a influențat în mod negativ credința mea în acea religie. Ei aparțineau uneia dintre cele mai pioase secte creștine. Ajutându-l pe un om care suferise de un atac de epilepsie pe stradă, i-au căutat portofelul și au luat o parte din banii pe care îi avea. Poate pentru mulți oameni acest lucru pare nesemnificativ, însă nu și pentru mine care văzusem cum fratele meu fusese serios pedepsit de tatăl meu când a adus acasă echivalentul a 25 de cenți pe care îi găsisese pe stradă, dar pentru care nu putuse să dea o explicație satisfăcătoare.

II. Experiența mea în Statele Unite ale Americii

Am ajuns în Statele Unite în 1977 pentru a-mi începe studiile universitare. Întâi am mers la o școală pentru a învăța limba engleză și acolo am întâlnit mulți oameni din diferite părți ale lumii și de diferite credințe. În Seattle – Washington, la școala de engleză, am avut un coleg de cameră din Arabia Saudită. Lucra pentru diploma de masterat. Cred că se numea Fouad.

Într-o zi m-a întrebat dacă mă deranja dacă se roagă în cameră. I-am zis că pentru mine nu contează. Am fost surprins, pentru că era pentru prima dată în viața mea când vedeam pe cineva că se roagă astfel. Înainte de a începe să se roage, s-a spălat pe mâini, și-a clătit gura și s-a spălat pe față și pe mâini într-o chiuvetă mică de la noi din cameră. Pentru prima dată în viața mea am văzut cum o persoană se spală pe picioare într-o chiuvetă făcută pentru spălarea mâinilor. Apoi am încercat să urmăresc succesiunea mișcărilor și ritualurilor pe care le făcea în timpul rugăciunii. S-a ridicat, s-a aplecat și apoi s-a prosternat.

Mi-am adus aminte că la biserică puteam doar să îngenunchem, dar această

persoană era diferită. După scurt timp, el s-a mutat în altă parte și câteva luni nu am mai văzut niciun musulman rugându-se. Apoi, la școala de engleză, în timpul pauzei de prânz, studenți din diferite părți ale lumii se întâlneau și discutau despre diferite subiecte. Îmi aduc aminte că, odată, împreună cu niște studenți din Iran și Japonia, am început să discutăm despre originea religiilor și a rugăciunilor. La un moment dat le-am spus: „Vă rugați la fel cum se rugau și strămoșii voștri”. Apoi le-am spus că strămoșii lor adorau soarele, stelele și, de atunci, tradiția a fost transmisă de-a lungul generațiilor până în prezent. Eu însumi am început să mă îndoiesc de originea credinței și de credința în Dumnezeu. Totuși nu am devenit ateu datorită rădăcinilor mele adânc înfipte în Creștinism.

Într-o zi am fost invitat să vizitez o moschee și am observat mulți oameni făcând același tip de rugăciune pe care îl văzusem la Fouad. Podeaua era foarte rece, dar văzându-i pe ceilalți că se așează, am decis să rămân și să îl ascult pe imamul ce ținea un discurs. Numele său era Jamil Abdul Razzaq, din Iraq, și vorbea în engleză despre bârfă. Îmi aduc aminte că vocea lui avea o tonalitate înaltă și era emoționată. Se uita la oameni ca și cum

cineva vorbise rău despre altcineva, dar nu arăta spre cineva anume. Cred că scopul său era de a-l face pe cel care bârfise să se simtă vinovat. În aceeași zi am primit un plic cu niște pliante. Unul dintre ele era un studiu comparativ între Creștinism și Islam.

Mi-a luat mult timp să îl citesc, deoarece de abia începusem primul meu an la Universitatea de Stat din Oklahoma. Din acest studiu am aflat că atât Islamul, cât și Creștinismul sunt religii revelate. Însuși Iisus (Pacea fie asupra sa!) a spus că mesajul pe care îl transmite nu este al său, ci al lui Dumnezeu: *„Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc.”* (Ioan 12: 49). La fel, revelația pe care profetul Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a transmis-o restului omenirii a fost trimisă de Allah prin îngerul Gavriil: **„Iar el [Coranul] este o revelație de la Stăpânul lumilor. A coborât cu el Duhul cel credincios Gibril peste inima ta [Muhammad], pentru ca tu să fii dintre prevenitori.”** (Surat Aș-Șu'ara: 192-194).

Așadar adevărul oricărei religii și originea sa divină depinde în mare măsură de acuratețea cu care s-a păstrat și transmis celorlalți oameni revelația originară de la Allah.

Gradul de deviere și incertitudinea depinde de precizia cu care fiecare cuvânt revelat profeților a fost transmis celorlalți. Dacă nu au fost relatate perfect și au suferit modificări, există mari șanse ca mesajul original să se fi pierdut pentru totdeauna. Acesta este motivul pentru care, pentru a face o evaluare corectă și imparțială, este necesar să determinăm măsura în care Evangheliile originare și Sfântul Coran au fost apărute de modificări, adăugiri sau ștergeri.

III. Evangheliile

Cele patru binecunoscute Evanghelii ale lui Matei, Marcu, Luca și Ioan alcătuiesc Biblia (Noul Testament), împreună cu alte documente. Acestea au fost scrise între 40 și 115 ani după înălțarea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). Evanghelia după Marcu a fost prima, scrisă în Roma, la cel puțin 40 de ani după înălțarea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). Evanghelia după Matei a fost scrisă în greacă, aproximativ în anul 90 CE. Evanghelia după Luca a fost scrisă în Grecia, aproximativ în anul 80 CE. Aceste trei evanghelii sunt numite sinoptice, deoarece își au originea în același document pierdut; ele au multe în comun.

Evangelhia după Ioan, pe de altă parte, are diferențe majore față de evangheliile sinoptice. În această evanghelie se afirmă divinitatea și preexistența lui Iisus (Pacea fie asupra sa!), chiar dacă Iisus însuși niciodată nu a afirmat acest lucru. Această evanghelie a fost scrisă între anii 110 și 115 CE.

Modificarea Evangheliilor

Evangheliile au fost scrise după ce primii urmași ai lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) s-au împărțit în câteva secte. Se poate spune că au fost scrise pentru a reflecta concepția tributară nevoilor practice ale comunității. Sursele tradiționale au fost folosite pentru a le redacta; totuși nu s-a avut prea mare grijă în a se păstra conținutul original, fără adăugiri, lipsuri sau alte forme de modificare, conform scopului celor ce le-au scris. Este demn de menționat că aceste patru evanghelii anterior menționate nu au fost singurele documente redactate în secolele ce au urmat înălțării lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). Au mai existat multe altele.

De exemplu, *Evangelhia după evrei*, un document redactat în aceeași limbă pe care o vorbea și Iisus (Pacea fie asupra sa!), folosită

de nazarineni, cei care au negat natura divină a lui Iisus și l-au considerat doar un mare profet. Spre sfârșitul secolului al II-lea, evangheliile după Marcu, Matei, Luca și Ioan au fost incluse în corpul principal al Bibliei și biserica a declarat celelalte texte existente eretice. Totuși s-au mai făcut schimbări în aceste evanghelii, deși fuseseră deja declarate „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Dintre factorii care trebuie luați în considerare atunci când analizăm veridicitatea celor patru evanghelii canonice și fidelitatea mesajului pe care îl conțin sunt următorii:

1. în timpul vieții lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) nu a existat niciun text scris care să conțină spusele, faptele sau predicile sale;

2. primele înregistrări ale spuselor lui Iisus (Pacea fie asupra sa!), care au fost scrise imediat după înălțarea lui, s-au pierdut;

3. Evangheliile au fost scrise între 40 și 115 ani de la înălțarea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) și s-au bazat pe documente pierdute; în consecință, a existat o manipulare liberă a conținutului;

4. niciunul dintre evangheliști nu l-a cunoscut pe Iisus (Pacea fie asupra sa!) și nici nu l-a auzit vorbind;

5. Evangheliile au fost scrise în greacă, în timp ce Iisus (Pacea fie asupra sa!) vorbea aramaica;

6. cel puțin 100 de ani de la scrierea Evangheliilor, acestea nu aveau nicio autoritate canonică și au fost modificate de scriitorii din diferite secte pentru a fi adaptate propriilor nevoi;

7. Evangheliile din zilele noastre, văzute ca un întreg, sunt pline de contradicții.

Acești factori au fost menționați aici pentru a demonstra că Evanghelia lui Iisus, Mesajul original care a fost revelat de Allah, nu a ajuns la noi în forma sa originală. În acest fel, se poate afirma că cele patru Evanghelii ce sunt incluse în Biblia din zilele noastre nu pot fi considerate similare sau echivalente cu Evanghelia revelată lui Iisus (Pacea fie asupra sa!).

Ca dovadă a celor afirmate poate fi menționat următorul exemplu:

Ascensiunea lui Iisus la ceruri

Noul Testament pe care se bazează doctrinele creștine moderne a suferit modificări radicale și aproape fiecare ediție diferă de cealaltă. Unele dintre schimbările care au loc acum sunt atât de fundamentale, încât lovesc chiar în rădăcina Creștinismului. De exemplu, singurele două referiri la

ascensiunea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) din Evangheliile după Marcu și Luca din Ediția Regelui Iacob au fost înlăturate din Ediția Standard Revizuită, editată în 1952. Înainte de înlăturarea acestor pasaje, versetele spuneau astfel: „*Deci Domnul Iisus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu.*” (Marcu 16: 19); „*Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer.*” (Luca 24: 51).

În ceea ce privește versetele relevante ale lui Marcu, au fost îndepărtate împreună cu altele ce se aflau înainte și după – 16 în total. Dar versetul 51 din capitolul 24 al Evangheliei după Luca sună acum așa: „*Și pe când îi binecuvânta, a plecat dintre ei*”. Cuvintele „*Și a fost înălțat la cer*” au fost îndepărtate.

IV. Autenticitatea Coranului

Ultima revelație a lui Allah pentru omenire, reflectată în Sfântul Coran, a rămas neatinsă mai bine de 1423 de ani. Mesajul final al lui Allah a fost adus profetului Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de-a lungul a douăzeci și trei de ani. A fost revelat în fragmente de diferite

lungimi. Imediat ce primea un fragment, îl recita companionilor săi care îl notau și îl memorau. În același timp, el spunea exact unde trebuie așezat fragmentul în Coran. În felul acesta, Coranul ca un întreg a fost notat și memorat de sute de urmași în timpul vieții profetului Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Abu Bakr, primul calif, i-a poruncit lui Zaid ibn Thabit să pregătească un volum sub forma unei cărți, după moartea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Apoi, urmând porunca celui de-al treilea calif, 'Uthman, au fost pregătite șapte copii și trimise în diferite centre islamice din lume. Una dintre cele șapte copii se află și acum la Istanbul.

Atât existența Sfântului Coran în textul original, cât și milioanele de oameni care l-au memorat în diferite părți ale lumii dovedesc autenticitatea ultimei revelații trimise de Allah omenirii.

V. Viața și misiunea lui Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!)

Se știu foarte puține lucruri despre primii ani de viață ai lui Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!). Fecioara Maria i-a dat naștere aproximativ în anul 7 CE în Palestina. Musulmanii îl cunosc și îl respectă pe Iisus (Pacea fie asupra sa!) datorită referirilor care există despre el în Sfântul Coran unde este menționat ca un mare profet al lui Allah. Esența învățăturilor sale se bazează pe credința într-un Dumnezeu unic și iubirea pentru umanitate. A făcut mai multe miracole, totuși nu și le-a atribuit niciodată, spunând întotdeauna că ele se petrec cu Voia lui Dumnezeu. Iisus (Pacea fie asupra sa!) le-a spus evreilor că după el nu va mai apărea niciun profet dintre ei și că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la ei și dată unei națiuni mai demnă de ea, referindu-se la urmașii lui Ismail, respinși de către evrei. În una dintre evangheliile necanonice, *Evanghelia după Barnabas*, Iisus (Pacea fie asupra sa!) menționează Duhul Adevărului sau Mângâietorul, însemnând Profetul care urma să vină după el și să îndrume oamenii „spre adevăr”: „Apoi a spus preotul: «Cum se va numi Mângâietorul și ce semn va anunța venirea lui?». Iisus a răspuns: «Numele Mângâietorului este Cel Lăudat (Ahmad), căci Allah i-a dat numele când a creat sufletul său»”.

În Sfântul Coran, acest mare profet al lui Allah este numit 'Isa, fiul Mariei. În Surat 'Al-'Imran se scrie:

42. Îngerii au zis: „O, Maria! Allah te-a ales și te-a făcut curată. El te-a ales peste femeile lumilor!

43. O, Maria! Fii cu ascultare față de Stăpânul tău, prosternează-te și pleacă-te, rugându-te împreună cu cei ce se pleacă!”.

44. Acestea sunt dintre veștile necunoscutului pe care Noi ți le revelăm. Tu nu ai fost lângă ei, când ei au aruncat calemurile lor [pentru a hotărî] care dintre ei s-o ocrotească pe Maria și nu ai fost lângă ei nici când ei au avut discuția.

45. Îngerii au zis: „O, Maria! Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, 'Isa, fiul Mariei, măreț în această lume ca și în lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați [de Allah].

46. El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel și când va fi bărbat între două vârste și va fi dintre cei evlavioși”.

47. Ea a zis: „Doamne, cum să am un copil fără să mă fi atins un bărbat?”. I-a răspuns El: „Întocmai așa!”. Allah creează ceea ce voiește El. Când El

hotărăște un lucru, El spune doar „Fii” și el este de îndată!

48. Și El îl va învăța scrierea și înțelepciunea, Tora și Evanghelia.

49. Și trimis la fiii lui Israil [le va zice]: „Eu vin la voi cu semn de la Domnul vostru! Eu plămădesc pentru voi din lut ca un chip de pasăre și suflu asupra sa și se va face o pasăre vie, cu voia lui Allah. Și-i voi tămădui pe orb și pe lepros, și-i voi învia pe morți, cu voia lui Allah. Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce păstrați în casele voastre. În aceasta este un semn pentru voi, dacă voi sunteți credincioși!

50. Eu întăresc ceea ce a fost revelat în Tora mai înainte de mine și vă voi îngădui o parte din cele ce v-au fost oprite. Eu v-am adus semne de la Domnul vostru, deci fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare!

51. Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El! Aceasta este o cale dreaptă!”

52. Apoi, când Iisus a simțit necredința lor, le-a zis: „Cine sunt sprijinatorii mei [în chemarea] la Allah?”. Apostolii au răspuns: „Noi suntem sprijinatorii [religiei] lui Allah! Noi credem

în Allah și fă mărturie că noi [lui Allah] Îi suntem supuși [musulmani]!

53. Doamne! Noi credem în ceea ce Tu ai pogorât și-l urmăm pe Trimis, deci scrie-ne pe noi printre cei care fac mărturie”.

54. Și ei au viclenit, dar Allah a făcut ca planurile lor să nu izbutească, fiindcă Allah este cel mai bun dintre plănuitori!

55. Când Allah a spus: „O, Iisus! Eu îți voi da o răsplată îmbelșugată, te voi înălța la Mine, te voi mântui de cei care nu cred și îi voi pune pe cei care te-au urmat peste cei care nu cred până în Ziua Învierii. Apoi la Mine va fi întoarcerea voastră și Eu voi judeca asupra celor în care voi nu vă înțelegeți.

56. Cât despre cei care au tăgăduit, pe ei îi voi supune la chinuri grele atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi și ei nu vor avea pe nimeni să-i ajute”.

57. Cât despre cei care cred și săvârșesc fapte bune, El le va da răsplata cuvenită lor. Allah nu-i iubește pe cei nelegiuți!

58. Acestea ți le recităm ție din versete și Mesajul Înțelepciunii.

59. Înaintea lui Allah, Iisus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui „Fii” și el a fost.

60. Adevărul vine de la Domnul tău și nu va fi dintre aceia care se îndoiesc!

61. Acelora care se contrazic cu tine [o, Muhammad], în privința lui [Iisus], după știința care ai primit-o, spune-le: „Veniți, să-i chemăm pe frații noștri și pe fii voștri, pe femeile noastre și pe femeile voastre, pe noi înșine și pe voi înșivă, apoi să ne rugăm și să chemăm blestemul lui Allah asupra celor ce mint!”

62. Aceasta este povestea cea adevărată și nu există divinitate în afară de Allah, iar Allah este Puternic, Înțelept [Al-'Aziz, Al-Hakim].

63. Iar dacă ei întorc spatele, Allah îi știe pe cei care fac stricăciune!

64. Spune: „O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi, dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: Mărturișiți [cel puțin] că noi suntem supuși!”

65. O, voi oameni ai Scripturii, de ce vă contraziceți asupra lui Avraam,

când Tora și Evanghelia nu au fost revelate decât după el? Voi nu aveți judecată?

66. Voi sunteți aceia care ați avut dispute asupra lucrurilor de care ați avut cunoștință, dar de ce stârniți dispute despre lucruri pe care nu le cunoașteți? Și Allah știe, în vreme ce voi nu știți!

67. Avraam nu a fost nici iudeu, nici creștin. El a fost credincios adevărat și întru totul supus lui Allah [musulman], și nu a fost dintre cei care-I fac semenii.

Și în capitolul 19, Surat Maryam, Allah a revelat:

16. Pomeneste în Carte [Coranul] și de Maria, când ea s-a retras de la neamul ei într-un loc spre răsărit

17. Și a pus între ea și între ei un vâl! Și atunci am trimis la ea Duhul Nostru, care i s-a arătat cu înfățișarea unui om adevărat.

18. A zis ea: „Caut apărare la Cel Milostiv față de tine! Dacă tu ești cuvios, [nu te apropia de mine]!”

19. I-a răspuns el: „Eu sunt numai un trimis al Domnului tău ca să-ți vestesc un prunc curat!”

20. Însă ea a zis: „Cum să am eu un prunc, dacă nu m-a atins niciun bărbat și nici desfrânată nu sunt?”

21. I-a răspuns el: „Așa este! Dar Domnul tău a zis: «Acesta pentru Mine-i [un lucru] ușor! Și-l vom face Noi un semn pentru oameni și o îndurare din partea Noastră! Acesta-i un lucru [de mult] hotărât!»”

22. Și ea l-a zămislit și s-a retras cu el într-un loc depărtat.

23. Și-au apucat-o durerile lângă trunchiul unui curmal și a zis ea: „O, de-aș fi murit înainte de aceasta și cu totul de-aș fi fost uitată!”

24. Dar [un glas] a strigat-o de sub ea, [zicându-i]: „Nu fi mâhnită! Domnul tău a făcut mai jos de tine un pârâiaș!

25. Și scutură spre tine trunchiul de curmal, căci el va lăsa să cadă lângă tine curmale proaspete coapte!

26. Așadar, mănâncă, bea și fii fericită [de copilul tău]! Iar de vei vedea tu vreun om, spune-i lui: «Eu i-am juruit Celui Milostiv un post și de aceea nu voi sta astăzi de vorbă cu niciun om!»”

27. Apoi a venit cu el la neamul ei, purtându-l [în brațe]. Și i-au zis ei: „O, Maria, tu ai făcut un lucru îngrozitor!

28. O, soră a lui Aaron, tatăl tău nu a fost un om [făcător] de rău, iar mama ta nu a fost o desfrânată!”

29. Ea [Maria] a făcut semn spre el, dar ei au zis: „Cum să vorbim cu acela care este un prunc de leagăn?”

30. Dar el [pruncul] a zis: „Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura și m-a făcut profet!

31. Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi, și mi-a poruncit Rugăciunea [As-Salat] și Dania [Az-Zakat], cât voi trăi,

32. Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos!

33. Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață [din nou]!”

34. [Spune, Muhammad]: „Acesta este Iisus, fiul Mariei!”. Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc!

35. Nu se cuvine ca Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăște un lucru, atunci El zice „Fii!”, iar el este!

36. Allah este Domnul meu și Domnul vostru. Adorați-L pe El și acesta este un drum drept!

VI. Profetul Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

În anul 571, în Arabia, profeția lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) s-a împlinit. Mângâietorul, Duhul Adevărului s-a născut printre arabii ismailiți care deveniseră politeiști și idolatri. Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a remarcat prin puritatea caracterului său, dragostea lui pentru adevăr și mila sa pentru săraci și nevoiași. Ales de către Allah Atotputernicul la vârsta de 40 de ani ca să fie ultimul Său Trimis și Profet al întregii omeniri, el a predicat despre existența unui singur Dumnezeu – Creatorul și Susținătorul întregului univers și a tot ceea ce se află în el. El a răspândit ideea frăției universale în care nu se fac diferențe de rasă, limbă, avere sau sex.

Așa cum îl descrie Sfântul Coran, profetul Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este „... **o îndurare pentru toate lumile**”. Mila sa s-a manifestat asupra tuturor, prieteni și dușmani. Și-a dedicat întreaga viață și toate eforturile sale pentru a conduce oamenii spre un singur Dumnezeu, pentru a-i salva de greșeli, superstiții și păcate. El a respectat cu strictețe

poruncile din Coran și a invitat oamenii la adevăr. „**Nu există silire la credință!**” (Surat Al-Baqara: 256).

Profetul Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), ultimul dintre profeții și trimișii lui Allah, a părăsit această lume în anul 632, lăsându-ne mesajul veșnic al lui Allah, Sfântul Coran, pentru a îndruma omenirea până în Ziua Judecății. În Sfântul Coran se consideră că natura lui Iisus și Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor!) este la fel de pură, imaculată, nobilă și inspirată din moment ce amândoi sunt profeți trimiși de același Dumnezeu Atotputernic.

VII. Doctrinile Creștinismului și ale Islamului

Doctrinile fundamentale ale Creștinismului sunt în număr de cinci:

1. Trinitatea
2. Divinitatea lui Iisus Cristos
3. Atributul de fiu divin
4. Păcatul originar
5. Ispășirea.

În Islam nu întâlnim niciuna dintre aceste dogme. În Islam, unicitatea lui Allah

este credința fundamentală, opusă trinității creștine. Islamul privește divinizarea lui Iisus ca pe o întoarcere la păgânism. Așa cum este văzut în Nobilul Coran, Iisus (Pacea fie asupra sa!) nu este încarnarea lui Allah, ci un trimis și un profet și, la fel ca ceilalți profeți, el a fost un om din toate punctele de vedere. De asemenea, Islamul respinge atributul de fiu divin al lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). La fel, Islamul nu acceptă dogma păcatului originar, sacrificiul lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) pentru omenire și ispășirea.

Doctrinile fundamentale ale credinței islamice sunt:

1. Unicitatea lui Allah
2. Credința în îngeri
3. Credința în Cărțile revelate
4. Credința în Profeții lui Allah
5. Credința în Ziua Judecării
6. Credința în *Qada'* și *Qadar* (Voința Divină și destin).

Trinitatea

Această doctrină se referă la existența a trei persoane divine diferite ce se află în Dumnezeu: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Sfântul Duh. Este ciudat, totuși, că Iisus (Pacea fie asupra sa!) nu a menționat niciodată trinitatea. Nu a spus absolut nimic

în legătură cu cele trei persoane ale trinității. Concepția lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) despre Dumnezeu nu este cu nimic diferită de cea prezentată de ceilalți profeți. Absolut toți au predicat unicitatea lui Allah și nu trinitatea. Iisus (Pacea fie asupra sa!) a repetat ceea ce a fost revelat și celorlalți profeți care au venit înaintea sa. „Și apropiindu-se unul din cărturari, care îi auzise vorbind între ei și, văzând că bine le-a răspuns, L-a întrebat: «Care poruncă este întâia dintre toate?». Iisus i-a răspuns că întâia este: «Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn». Și: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta». Aceasta este cea dintâi poruncă.” (Marcu 12: 28-30).

Există de asemenea dovezi în Biblie că Iisus (Pacea fie asupra sa!) a crezut într-un Dumnezeu unic, nu în trei persoane divine. Iisus (Pacea fie asupra sa!) a crezut în Dumnezeu Unicul, așa cum se poate vedea în versetele: „Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-I slujești.” (Matei 4: 10).

Doctrina trinității a fost creată la mai bine de 300 de ani de la înălțarea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). Cele patru evanghelii canonice nu conțin nicio referire la trinitate. Nici Iisus (Pacea fie asupra sa!), nici apostolii

săi, nici primii învățați și urmași ai lui Iisus nu au predicat această doctrină. Această doctrină a fost adoptată după lungi controverse la mai bine de 300 de ani de la înălțarea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!), în Conciliul de la Niceea. Totuși, dacă analizăm rațional, trinitatea nu poate fi dovedită. Credința în trei persoane divine este fie finită, fie infinită. Dacă este considerată infinită, atunci sunt trei infinități diferite, trei persoane Atotputernice și, în consecință, trei Dumnezei. Iar, dacă sunt considerate finite, atunci nici Tatăl, nici Fiul, nici Sfântul Duh nu poate fi Dumnezeu.

Islamul propovăduiește unicitatea simplă a lui Allah. El afirmă unicitatea lui Allah și spune că El nu are parteneri la divinitate. El este Cel de care toate depind și El nu depinde de nimeni. El nu este născut și nici nu naște. Nimic nu poate fi creat de El care să-I devină egal sau partener la divinitate.

„Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu, iar voi faceți ceea ce ați auzit de la tatăl vostru. Ei au răspuns și I-au zis: «Tatăl nostru este Avraam». Iisus le-a zis: «Dacă ați fi fiii lui Avraam, ați face faptele lui Avraam. Dar voi acum căutați să Mă ucideți pe Mine, Omul care v-a spus adevărul pe care l-am auzit de la

Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta.» (Ioan 8: 38-40).

„Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit.” (Ioan 17: 3-4).

În Sfântul Coran se afirmă unicitatea lui Allah într-un mod clar; în capitolul 112: **„Spune: «El este Allah, Cel Unic! Allah-us-Samad! [Allah este Stăpânul, Cel care-Și ajunge Sieși, Cel de care toate creațiile au nevoie, dar El nu are nevoie de nimic... O traducere a cuvântului arab «samad» ce înglobează mai multe sensuri, din care reiese ideea de superioritate absolută.] El nu zămislește și nu este născut Și El nu are pe nimeni egal!»”**.

Singurul verset din întreaga Biblie care făcea referire la trinitate (Prima epistolă a lui Ioan, capitolul 5, versetul 7) a fost eliminat din Noua Ediție Standard Revizuită, după ce s-a descoperit că a fost adăugat de scribi în Ediția Regelui Iacob.

Divinitatea lui Iisus

Creștinii cred că Iisus Cristos este Dumnezeu dintotdeauna, a doua persoană a Sfintei Treimi, care acum 2000 de ani a ales

să ia formă umană și a fost născut de Fecioara Maria. Așa cum este consemnat în Evanghelii, această dogmă, la fel ca și cea a Trinității, nu își găsește sprijinul în spusele lui Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!). De fapt, Iisus (Pacea fie asupra sa!) niciodată nu a pretins că este Dumnezeu sau că este divin. Dacă este să judecăm după propriile lui cuvinte: *„Iar Iisus i-a răspuns: «De ce-Mi zici bun? Nimeni nu este bun decât unul Dumnezeu.»”* (Marcu 10: 18). Când Iisus (Pacea fie asupra sa!) a vorbit despre Dumnezeu, s-a referit la El prin cuvintele: *„Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.”* (Ioan 20: 17). Aceste cuvinte ale lui Iisus (Pacea fie asupra sa!), așa cum sunt consemnate în Biblie, arată că el, în relație cu Dumnezeu, era ca orice alt om. El nu era Creator, ci o ființă creată – precum Adam. În timpul presupusei sale crucificări, în timpul presupuselor clipe de agonie, el a spus: *„Eloi, Eloi, lama sabachtani”*, care poate fi interpretat ca *„Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?”* (Marcu 15: 34).

Ca și doctrina trinității, doctrina încarnării a fost creată după înălțarea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). A fost inclusă în Creștinism sub influența păgânismului. În mitologia ce a precedat Creștinismul se poate

vedea cum mulți eroi sunt considerați zei. Islamul i-a eliberat pe adepții săi de o astfel de superstiție, respingând doctrina întrupării. Natura divină a lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) a fost respinsă în Nobilul Coran, unde Allah spune: **„Necredincioși sunt aceia care spun: «Dumnezeu e Mesia, fiul Mariei!». Doar a zis Mesia: «O, fii ai lui, Israil adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!». Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla ajutor.»** (Surat Al-Ma'ida: 72).

De asemenea, Allah a revelat: **„Înainte de Allah, Iisus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui «Fii» și el a fost.»** (Surat 'Al-Imran: 59).

În Coran, Allah îl descrie pe Iisus (Pacea fie asupra sa!) drept un profet al Său, fără păcate, pur și evlavios, precum ceilalți profeți, dar întotdeauna un om: **„Dar el [pruncul] a zis: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura și m-a făcut profet!»** (Surat Maryam: 30).

Islamul are o concepție specifică în ceea ce-i privește pe profeții lui Allah. Toți sunt oameni care, datorită devoțiunii lor pentru adevăr și a vieții fără de păcate, au fost

aleși prin binecuvântarea lui Allah să fie mesagerii Săi.

Mesajul predicat de ei nu le aparținea lor, ci lui Allah. Allah le-a transmis cuvântul astfel încât să-și adapteze viața în conformitate cu Revelația și să devină modele pentru însoțitorii lor. Așa a revelat Allah în Coran: **„Spune: «Eu nu sunt decât om, ca și voi, însă mie mi se revelează că Domnul vostru este un Domn Unic. Așadar, căutați calea cea dreaptă către El și rugați-L pe El de iertare!» Și vai pentru cei care-I fac Lui asociați.”** (Surat Fussilat: 6).

Atributul de fiu divin

Această dogmă, precum și celelalte discutate anterior, nu se reflectă în cuvintele și învățăturile lui Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!). În Biblie, această expresie a fost folosită pentru a face referire la mulți dintre profeții anteriori. De exemplu, Israel a fost numit „Fiul lui Dumnezeu” în una din cărțile lui Moise: „Dar tu să zici lui Faraon: «Așa zice Domnul Dumnezeul Evreilor: Israel este fiul Meu, întâi-născutul Meu.»” (Ieșirea 4: 22). De asemenea, în Psalmi, același titlu îi este acordat lui David: „Domnul a zis către Mine: «Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut!»” (Psalmii 2: 7). La fel, în Prima Carte a Cronicilor – 22: 10, Solomon a fost numit

fiul lui Dumnezeu: *„El va zidi templu numelui Meu și el Îmi va fi fiu, iar Eu îi voi fi tată și voi întări tronul domniei lui peste Israel pe veci”*.

Din afirmațiile de mai sus și multe altele din Biblie s-a stabilit că termenul de „fiu” înseamnă, de fapt, apropiat de Allah. Chiar și Iisus (Pacea fie asupra sa!) a afirmat că oricine împlinește voia Tatălui din Ceruri este Fiul lui Dumnezeu. De aceea ceea ce face un om ca să fie demn de a fi Fiul lui Dumnezeu implică o viață devotată și un comportament milos și blând. Acest lucru a fost afirmat de către Iisus (Pacea fie asupra sa!) în următoarele învățături: *„Iar Eu zic vouă: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi, și peste cei buni, și trimite ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.”* (Matei 5: 44-45). *„Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.”* (Matei 5: 9). Analiza celor afirmate anterior nu lasă nicio urmă de îndoială asupra înțelesului dat de Iisus (Pacea fie asupra sa!) cuvântului „fiu”. Așadar, prin prisma celor afirmate, nu există nicio justificare pentru considerarea lui Iisus ca fiu al lui Dumnezeu – într-un mod exclusiv și

unic. Ceea ce Iisus (Pacea fie asupra sa!) a vrut să spună prin Fiul lui Dumnezeu este exact același lucru precum în cazul lui Adam, Israel, David și Solomon.

Sfântul Coran respinge radical dogma filiației divine a lui Iisus (Pacea fie asupra sa!), în capitolul 2, versetul 116: **„Au spus: «Allah și-a luat un fiu». Nici vorbă! Ale Lui sunt cele din ceruri și de pe pământ! Toate îi sunt ascultătoare Lui!”**.

Încă o dată, rațiunea este de partea Islamului. În filosofie, o ființă care vine dintr-o altă ființă și există ca un individ separat și devine egalul său nu poate fi privită ca fiind perfectă. Atribuirea unui fiu lui Dumnezeu implică negarea perfecțiunii lui Dumnezeu.

Păcatul originar

Conform explicației acestei dogme, Adam (Pacea fie asupra sa!) a păcătuit când l-a nesocotit pe Allah și a mâncat din pomul interzis al cunoașterii. Drept consecință, conform teologiei creștine, toți urmașii săi moștenesc păcatul lui Adam, ceea ce înseamnă că toți oamenii se nasc cu Păcatul Originar. Pentru a fi împlinită dreptatea lui Allah trebuie plătit un preț pentru fiecare păcat săvârșit. Cu alte cuvinte, Allah nu va lăsa niciun păcat nepedepsit.

Conform creștinilor, singurul lucru care poate șterge păcatul este vărsarea de sânge. Așa cum a spus Pavel: *„După Lege, aproape toate se curățesc cu sânge, și fără vărsare de sânge nu se dă iertare.”* (Epistola către Evrei 9: 22). Dar acest sânge trebuie să fie perfect, fără păcat. Așadar Iisus Cristos, presupusul fiu al lui Dumnezeu, și-a vărsat sângele său sfânt și fără de păcate, a suferit chinuri de nedescris și a murit pentru a plăti pedeapsa pentru păcatele oamenilor. Deoarece El era Dumnezeu în infinit, El singur putea plăti prețul infinit al păcatului. Așadar nimeni nu poate fi salvat decât dacă îl acceptă pe Iisus Cristos ca mântuitor al său. În plus, toți sunt condamnați să sufere veșnic în Focul Iadului datorită firii lor păcătoase, dacă nu acceptă ispășirea lui / ei pentru păcatele lui / ei prin sângele lui Iisus Cristos.

Această dogmă poate fi împărțită în 3 părți distincte: 1. Păcatul Originar; 2. Credința că dreptatea lui Allah cere ca pedeapsa sângelui să fie plătită pentru păcate și 3. Credința că Iisus a plătit prețul păcatelor oamenilor prin moartea sa pe cruce și mântuirea există doar pentru cei care cred în sacrificiul său. În ceea ce privește prima parte, Reverendul De Groot (*Învățăături Catolice*, p.140) scrie: „Scripturile ne învață că păcatul

lui Adam a fost transmis tuturor oamenilor. Căci Sfântul Pavel scrie: *«Așadar, precum prin greșeala unuia a venit osânda pentru toți oamenii, așa și prin îndreptarea adusă de Unul a venit, pentru toți oamenii, îndreptarea care dă viață; Căci precum prin neascultarea unui om s-au făcut păcătoși cei mulți, tot așa prin ascultarea unuia se vor face drepți cei mulți.»* (Epistola lui Pavel către romani 5: 18-19)".

Aceste cuvinte arată clar că toți oamenii au moștenit păcatul lui Adam. La fel ca multe alte credințe creștine, doctrina păcatului moștenit nu își găsește suportul în învățăturile lui Iisus sau a celorlalți profeți dinaintea lui. Ei au învățat oamenii că fiecare dă socoteală pentru propriile sale fapte; copiii nu vor fi pedepsiți pentru păcatele părinților. Iisus însuși îi privea pe copii ca pe niște ființe inocente și pure, nu născute în păcat. Acest lucru este clar în cuvintele sale: *„Iar Iisus, văzând, S-a mâhnit și le-a zis: «Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea.»»* (Marcu 10: 14-15).

Islamul condamnă dogma păcatului originar și îi consideră pe copii puri și fără păcate, încă de la naștere. Păcatul nu se

moștenește, ci fiecare este responsabil pentru propriile păcate. Dacă analizăm logic, ar fi cea mai mare nedreptate să condamnăm întreaga omenire pentru ceva ce s-a întâmplat acum mii de ani în urmă cu primii părinți.

Păcatul este o încălcare voită a Legii lui Dumnezeu sau a Legii binelui și a răului. Responsabilitatea sau vina trebuie să cadă numai asupra persoanei care îl comite, nu și asupra copiilor săi. Este culmea cinismului să consideri un copil păcătos la naștere. Cât de irațional și cu inimă de piatră poate deveni un om care crede în această dogmă se poate vedea în cazul Sfântului Augustin care a afirmat că toți copiii care mor nebotezați sunt condamnați să ardă veșnic în Focul Iadului. Până recent, copiii nebotezați nu erau îngropați în locurile special amenajate pentru creștini, căci erau considerați că au murit având păcatul original. Dacă însuși fundamentul credinței în ispășire s-a dovedit a fi fals, așa cum am văzut sprijinindu-ne pe învățăturile lui Iisus (Pacea fie asupra sa!) și pe rațiune, atunci suprastructura de credință construită pornind de la acesta trebuie să fie de asemenea falsă.

A doua parte a doctrinei creștine a ispășirii este aceea că dreptatea lui Dumnezeu cere un preț care trebuie plătit pentru păcatul

originar și alte păcate ale omului. Dacă Dumnezeu ar ierta un păcătos fără a-l pedepsi, ar implica negarea dreptății Sale. Reverendul W. Goldsack (*The Atonement*, p. 5) scrie în legătură cu acest subiect: „Trebuie să fie limpede ca lumina zilei pentru toți că Dumnezeu nu Își poate încălca Legea: nu poate ierta un păcătos fără ca înainte să îi dea pedeapsa cuvenită. Căci dacă ar face asta, cine ar putea să spună că El este Drept și Imparțial?”. Această viziune arată ignoranța clară în ceea ce privește atributele lui Dumnezeu. Dumnezeu nu este un simplu judecător sau rege. El este, așa cum îl descrie Coranul – „Stăpânul Zilei Judecății”. El nu este doar drept, ci și Milos, Iertător.

Dacă El găsește ceva cu adevărat bun în om și îl vede că se căiește sincer, căutând să învingă răul ce se află în el, Atotputernicul Dumnezeu îi va ierta păcatele și greșelile. La urma urmei, singurul scop corect al pedepsei este acela de a opri răul și de a-l îndrepta pe păcătos. Pedepsirea unei persoane pentru păcatele din trecut, chiar și după ce s-a căit, este un semn de răzbunare, nu de dreptate. Dacă El poruncește o lege și cere ascultare, nu este în beneficiul Său, ci în beneficiul omenirii.

Și dacă El îl pedepsește pe om pentru greșelile și păcatele sale, nu o face pentru propria-I satisfacție sau compensație, așa cum pretinde dogma creștină, ci pentru a opri răul și a purifica păcătosul. Dumnezeu poate și chiar iartă greșelile și păcatele celor în care vede bunătate adevărată și a celor care s-au îndepărtat de propriile păcate și s-au îndreptat, fără a-i pedepsi pe ei sau pe alte persoane în locul lor. Acest lucru nu este împotriva dreptății lui Dumnezeu. De aceea în Sfântul Coran se spune: **„Spune: «O, voi, robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah!». Allah iartă toate păcatele. El este Iertător, Îndurător [Al-Ghafur, Ar-Rahim]. Întoarceți-vă cu căință spre Domnul vostru și supuneți-vă Lui, înainte de a veni chinul la voi, căci apoi nu veți mai putea fi voi mântuiți!”** (Surat Az-Zumar: 53-54).

În a treia parte a dogmei creștine a ispășirii se afirmă că Iisus (Pacea fie asupra sa!) a suportat pedeapsa păcatului original și a altor păcate ale oamenilor prin moartea sa pe crucea calvarului și că mântuirea nu poate fi obținută fără credința în puterea mântuitoare a sângelui. J. F. De Groot (Învățăături catolice, p.162) scrie: „Din moment

ce Cristos, Dumnezeuul și omul, a luat asupra sa păcatele noastre pentru a le ispăși, împlinind astfel dreptatea lui Dumnezeu, el este un intermediar între Dumnezeu și om”. Această dogmă nu reprezintă doar o negare a îndurării lui Dumnezeu, ci și a dreptății Sale. A cere prețul sângelui pentru iertarea păcatelor înseamnă o lipsă totală de milă. A pedepsi un om care nu este vinovat pentru păcatele altora, chiar dacă acesta dorește sau nu, este culmea nedreptății.

Creștinii spun că Iisus a suferit și a murit de bunăvoie pentru a răscumpăra păcatele lumii. Răspunsul din perspectivă islamică este următorul: în primul rând, nu este corect din punct de vedere istoric să spunem că Iisus (Pacea fie asupra sa!) a venit intenționat pentru a răscumpăra păcatele lumii. Citim în Biblie că nu și-a dorit să moară pe cruce. Atunci când a aflat că dușmanii săi complotau împotriva lui, a declarat: *„Întristat este sufletul Meu până la moarte”*. El le-a cerut apostolilor să vegheze asupra lui și să-l protejeze de dușmanii săi și s-a rugat la Dumnezeu: *„Și zicea: «Avva Părinte, toate sunt Ție cu putință. Depărtează paharul acesta de la Mine. Dar nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voiești Tu.»”* (Marcu 14: 36).

În al doilea rând, nu putem înțelege cum suferința și moartea unui om poate șterge păcatele celorlalți. Ar fi ca și cum un tată și-ar scoate un dinte pentru a ușura durerea fiului său. Ideea substituirii sau a sacrificiului unei alte persoane este illogică, lipsită de înțeles și nedreaptă. În al treilea rând, ideea că vărsarea sângelui este necesară pentru domolirea mâniei lui Dumnezeu a intrat în Creștinism prin credințele păgâne care Îl priveau pe Dumnezeu ca pe un demon atotputernic. Nu vedem nicio legătură între păcat și sânge. Ceea ce este necesar pentru ștergerea păcatului este căința sinceră, remușcarea și lupta continuă împotriva tendinței spre rău pentru a împlini Voința lui Dumnezeu, așa cum ne-a fost ea revelată prin profeți.

Pe lângă faptul că întreaga structură a mântuirii în Creștinism este nedreaptă din punct de vedere moral și rațional, ea nici nu se bazează pe cuvintele lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). Se poate ca Iisus (Pacea fie asupra sa!) să fi spus că a suferit pentru păcatele oamenilor în sensul că, pentru a-i aduce pe oameni din întuneric la lumină, și-a atras mânia celor răi și a fost torturat de aceștia; dar asta nu înseamnă că moartea sa a fost o ispășire pentru păcatele altora și că

doar cei care cred în sângele său vor fi iertați. Iisus (Pacea fie asupra sa!) a venit să îi salveze pe oameni prin învățăturile sale și prin exemplul vieții sale, nu prin moartea sa pe cruce și prin vărsarea sângelui său pentru iertarea păcatelor lor.

Dogma ispășirii nu este corectă din următoarele puncte de vedere:

1. omul nu este născut în păcat;
2. Dumnezeu nu cere un preț pentru a-i ierta pe păcătoși;

3. ideea substituirii sau a sacrificării altuia este nedreaptă și crudă. Păcătuind, nu îi facem rău lui Dumnezeu, ci nouă înșine. Pata păcatelor din sufletul nostru poate fi îndepărtată nu prin suferința sau moartea altei persoane, fie că aceasta dorește acest lucru sau nu, ci prin căința noastră, îndepărtarea de rău și prin fapte bune. Adam (Pacea fie asupra sa!), după ce a nesocotit porunca lui Allah, s-a căit și s-a supus complet lui Dumnezeu, iar păcatul său a fost iertat. Păcatul lui Adam (Pacea fie asupra sa!) nu a fost moștenit de urmașii săi și nici nu a avut nevoie de vărsarea sângelui lui Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!) pentru a fi iertat. Adevărul este că Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!) nu a murit pe cruce. Doctrina

ispășirii este o negare a dreptății și îndurării lui Dumnezeu.

Islamul respinge doctrina ispășirii. El declară că iertarea păcatelor nu poate fi obținută prin suferința și moartea altei persoane, umană sau divină, ci doar prin îndurarea lui Dumnezeu și prin eforturile noastre sincere și continue de a lupta împotriva răului și prin faptele bune. În Sfântul Coran se afirmă: **„Că niciun suflet nu va purta povara altuia, Și că omul nu va dobândi decât [rodul] celor pe care le-a agonisit Și că agoniseala lui se va vedea.”** (Surat An-Najm: 38-40).

Islamul promite mântuirea tuturor celor care cred în Dumnezeu și fac fapte bune: **„Cel care s-a supus lui Allah și face bine va avea răsplata sa de la Domnul lui! Ei nu au a se teme și nici nu vor fi mârniți!”** (Surat Al-Baqara: 112).

Caracterul rațional al Islamului

Evaluarea doctrinelor creștine descrise anterior ne conduce la concluzia că ele nu sunt raționale și nu sunt în conformitate cu învățăturile lui Iisus (Pacea fie asupra sa!). Este suficient să spunem că, în primii ani de la înălțarea lui Iisus (Pacea fie asupra sa!), cei care îl urmau îl considerau drept un alt profet al lui Dumnezeu.

Doctrinile menționate mai sus au fost create la mulți ani după înălțarea sa. Așadar aceasta este o dovadă clară că, în Creștinism, s-a deviat mult de la mesajul original.

Islamul reînvie mesajul etern pe care Allah l-a revelat profeților Săi. Mesajul revelat lor este același, dar, odată cu trecerea timpului, el a fost interpretat greșit și amestecat cu superstiții și ritualuri care nu au niciun sens din moment ce nu au fost revelate de Allah.

Islamul este o reînviere și o reafirmare a mesajului transmis de Iisus (Pacea fie asupra sa!) și de toți profeții lui Allah. Esența unei religii și concepția despre natura Divinității este zdruncinată din temelii din cauza:

1. tendinței de a-L reprezenta pe Dumnezeu drept o ființă cu formă și pasiuni umane;

2. asocierii Singurului Dumnezeu cu alte ființe (precum în Creștinism și Hinduism);

3. creaturilor care au fost deificate și suntenerate așa cum numai Unicul Dumnezeu ar trebui adorat (de exemplu: Devas în Hinduism, Yazatas la zoroaștri și Sfântul Duh în Creștinism);

4. prezentării unor profeți drept încarnări ale lui Dumnezeu, cum ar fi Iisus în

Creștinism, Ezra în Iudaism și Khrișna și Rama în Hinduism;

5. personificării atributelor lui Dumnezeu, Acesta ajungând să se transforme în persoane divine diferite: Trinitatea creștină – formată din Tatăl, Fiul și Sfântul Duh; Trimuri hindusă – formată din Brahma, Vișnu și Șiva și Ameșa Spentas zoroastră.

Profetul Islamului, Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a criticat toate aceste tendințe teologice iraționale și a reafirmat conceptul original al lui Allah ca Unic Creator care le știe pe toate, le vede pe toate, pe toți ne iubește și pe toate le iartă – Cel Atotputernic și Milostiv. Profetul Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a purificat religia de greșeli, superstiții și practici inutile și i-a lărgit scopul, transformând Islamul într-o sursă de inspirație pentru omenire. El a unit oamenii de diferite rase, culori, națiuni într-o frăție universală. Islamul este o religie fără mitologie, o învățătură simplă și rațională.

Islamul face apel la rațiunea și conștiința omului. Adevărul principiului islamic urmează logic credința în unicitatea lui Allah și bunătate. Dacă Allah este Unul singur, toți oamenii sunt creați de același Dumnezeu și sunt egali în fața Lui. De aceea

Islamul consideră bărbatul și femeia egali. Dacă doar Dumnezeu este Creatorul și Susținătorul tuturor oamenilor, El nu doar garantează și ușurează nevoile fizice ale omului, ci și pe cele morale și spirituale, arătând omenirii calea spre adevăr și dreptate.

Allah a revelat mesajul Său unor oameni aleși care erau complet dedicați adevărului și aveau o viață pioasă. Ei erau capabili să îi inspire și pe ceilalți să urmeze calea cea dreaptă. Din acest motiv, Islamul îi îndeamnă pe musulmani să creadă în toți profeții din toate timpurile și aparținând tuturor națiunilor.

Ca argument final, din moment ce Allah l-a creat pe om cu responsabilitate morală absolută, cu libertatea de a alege și complet responsabil pentru faptele sale, trebuie neapărat să existe o viață după moarte astfel încât rodul acestei vieți, bun sau rău, să fie cules în Viața de Apoi.

Faimoasa orientalistă dr. Laura Veccia Vaglieri (*Apologia dell Islamismo* – tradusă în engleză ca o interpretare a Islamului de către dr. Caselli, pp. 33-34) scrie: „Datorită Islamului, păgânismul, în diversele sale forme, a fost învins. Conceptul universului, practicile religioase și obiceiurile vieții sociale au fost toate eliberate de monstruozițările ce le

degradau, iar mintea umană a fost eliberată de prejudecăți. Omul a devenit în cele din urmă conștient de demnitatea sa. Și-a plecat capul în fața Creatorului, Stăpânul omenirii”.

Ea continuă: „Spiritul a fost eliberat de prejudecăți; voința omului s-a descătușat de lanțurile ce îl legau de alți oameni sau de așa-numitele puteri ascunse. Preoții, falși protectori ai misterelor, cei care distrugneau mântuirea, toți aceia care pretindeau că sunt mediatori între Dumnezeu și om și credeau, în consecință, că au autoritate asupra voinței celorlalți, au căzut de pe pedestalele lor. Omul a devenit supus doar lui Allah și față de ceilalți avea doar obligațiile unui om liber către un alt om liber. Dacă înainte oamenii au suferit nedreptăți și diferențieri sociale, Islamul a proclamat egalitatea între oameni. Un musulman era diferit de un altul nu datorită nașterii sale sau a vreunui alt factor ce nu avea legătură cu caracterul său, ci doar prin prisma fricii de Dumnezeu, a faptelor sale bune și a calităților intelectuale”.

VIII. Influența lui Iisus în întoarcerea mea la Islam

Informația prezentată în capitolele anterioare era nouă pentru mine pe vremea

când eram încă student. Conștiința mea simțea că, totuși, ceva nu era în regulă cu conceptele învățate la biserică și în Creștinism. Exista o tendință logică în această nouă informație. Cu toate acestea exista ceva care nu mă lăsa să fac pasul hotărâtor și să schimb tiparul în care biserica mă modelase.

„Talismanul” meu era cu mine oriunde mergeam. În interiorul pachetelului erau șapte cruci mici de argint, o icoană și o statueta a lui Iisus. Mă însoțea permanent. Credeam că, dacă îl las, ceva ar fi urmat să mi se întâmple. De aceea niciodată nu îl rățăceam; îl aveam în buzunar mereu. Într-o zi, pe când reciteam materialele primite de la moschee, am citit două propoziții care mi-au umplut inima de bucurie. Au început să-mi curgă lacrimile și am spus: „Doamne Dumnezeule, acesta este adevărul! Acesta este răspunsul pe care nu îl găseam!”.

Trebuie să mărturisesc acum cititorului că, până în acel moment, nu citisem, nici măcar nu atinsesem Sfântul Coran. Nu văzusem nicio copie, în nicio limbă, iar termenul „Coran” nu se afla în vocabularul meu. Într-un mod clar, fără echivoc, am citit în acel ghid primit la moschee despre Iisus Cristos (Pacea fie asupra sa!): „Ei nu l-au ucis și nici nu l-au crucificat...”. Am făcut atunci o

pauză și am repetat de câteva ori: „Ei nu l-au ucis și nici nu l-au crucificat”. În acel moment am simțit că Allah îmi răspundea la întrebarea care mă chinase din copilărie și care mă făcuse să mă îndoiesc de puterea lui Allah din cauza lipsei de logică și de convingere a răspunsului. Nu a fost ușor să găsesc acest adevăr. A trebuit să concurez cu alți studenți să obțin această bursă, să călătoresc la mii de kilometri distanță de casă în Statul Washington din SUA, a trebuit să învăț să citesc și să vorbesc engleza și, fiindcă proveneam din America Latină, a trebuit să am un caracter agreat de musulmanii din Seattle, totul pentru a fi în stare să găsesc aceste două propoziții.

Posibilitatea ca aceste informații să ajungă în mâinile unui venezuelean în 1978 era foarte mică. Totuși hotărârea lui Allah s-a împlinit. În acele momente, când încă eram foarte bucuros de cele aflate, am vorbit cu Dumnezeu și l-am cerut iertare. Îmi venea să alerg în Venezuela cu aceste vești, să le ofer familiei mele și restului oamenilor. Se întâmpla exact ca în filme. Eroul meu, omul bun din filme, profetul meu iubit, Iisus din Nazaret (Pacea fie asupra sa!), la care obișnuiam să mă rog de două ori pe zi în

micuțul altar de la mine de acasă, nu fusese crucificat!

Greutatea psihologică a crucii purtate de Iisus (Pacea fie asupra sa!) pe Golgota a căzut și s-a dezintegrat la fel cum un munte imens se sfărâmă sub acțiunea dinamitei.

Ceea ce a urmat acestei descoperiri nu este mai puțin semnificativ. Am judecat și am spus: „Dacă acesta este adevărul înseamnă că aceasta este religia cea adevărată”. Timp de douăzeci de ani mi s-a spus că Iisus (Pacea fie asupra sa!) a fost omorât. Fusesem purtat pe un drum fără alternative. Acum mi se deschidea o altă ușă, cu răspunsuri mai logice. Acum lucrurile îmi deveneau mai clare și ultima piesă din puzzle apăruse.

Acesta era ultimul miracol din șirul de miracole pe care le făcuse Iisus (Pacea fie asupra sa!) prin puterea lui Allah. Un om care redase vederea unui orb, care a mers pe apă, a vindecat leprosul, a făcut ca cel paralizat să meargă, a înmulțit pâinea și peștele pentru a hrăni mii de oameni, a înviat morții, nu putea să fi fost crucificat. Din nou am stat și m-am gândit... Mi-am spus că vreau să aparțin acestei religii. Vreau să fiu musulman!

Așa cum dispăruse greutatea crucii, tot așa Învierea lui Iisus în duminica Săptămânii Mari (Paștele), vizita la cele Șapte

Biserici, postul de vineri, obiceiul de a mânca pește în loc de carne în zilele sfinte au dispărut și ele și le consideram pe toate minciuni. Puterea talismanului dispăruse. Era mintea logică a unui tânăr venezuelean care studia pentru a obține diploma de inginer, care fusese la Academia Militară din Venezuela, dar care respinsese această instituție din cauza numărului mare de inadvertențe. Eram un tânăr, un pompier profesionist care salvase multe vieți și proprietăți, care nu avea viciul fumatului sau al băutului, vicii normale în societatea în care trăiam.

În timpul verii anului 1979 am urmat un curs opțional la Universitatea de Stat din Oklahoma, curs care făcea parte din programa mea și care mi-a luminat și mai mult calea pe care începusem să merg. Titlul său era *Tradiții islamice*. La sfârșitul acelei veri, aproape de ultimele zece zile ale lunii Ramadan, am mers la Seattle și, în fața aceluiași imam care îmi dăduse materialele, am pronunțat mărturia de credință (*Şahada*), adoptând oficial Islamul. Îmi aduc și acum aminte că imamul m-a întrebat: „Ești sigur că vrei să adopți Islamul?”. Și eu am spus: „Da”. Apoi el a insistat: „Chiar dacă o să scrie în pașaportul tău că ești musulman?”. Am spus: „Chiar și așa”. Apoi a

spus: „Dacă aceasta este ceea ce îți dorești, repetă după mine: «Mărturisesc că nu există altă divinitate în afară de Allah și mărturisesc că Muhammad este Trimisul lui Allah». Am spus aceasta în arabă și în engleză, repetând după imam, făcând astfel ultimul pas către Islam.

IX. Cum mi-a afectat Islamul viața?

Fără îndoială, schimbarea implică mici ajustări și cazul meu nu a fost o excepție. De îndată ce am îmbrățișat Islamul, l-am promis lui Allah că voi face tot posibilul să învăț cât mai mult din această religie nouă. Pe când eram încă foarte tânăr și tocmai terminasem primul an la Universitatea de Stat din Oklahoma, m-am căsătorit cu o fată din Iran. În Stillwater, Oklahoma, mi-a fost „repartizat” primul profesor de Islam de către Centrul Islamic din Stillwater; numele său era Faiz. Era din Palestina.

Cu excepția recente revoluții iraniene când regele Iranului, șahul, fusese alungat, nu cunoșteam aspectele politice ale lumii islamice. Eram interesat să învăț doar despre religie. Fratele meu, Faiz (Allah să fie mulțumit de învățăturile lui!), și-a dedicat

mult timp să mă învețe rugăciunea și restul stâlpilor Islamului (stâlpii credinței), concepția asupra vieții de după moarte, a Zilei Judecării și multe altele. Îmi aduc întotdeauna aminte ce impact puternic a avut asupra mea subiectul vieții de după moarte, din moment ce în timpul vieții mele de creștin nimeni nu mă învățase ceva similar sau atât de detaliat. Pot să rezum astfel: conform învățăturilor ultimului Trimis al lui Allah, ce se întâmplă omului după moarte?

Viața de după moarte trezește interesul multor oameni. Cât timp am fost creștin, moartea era un mister pentru mine. Nu știam ce urma să mi se întâmple după ce corpul meu ar fi fost îngropat. Am găsit răspunsul în Islam. Când o persoană moare, ea trebuie îngropată conform tradiției lăsate de profetul Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Corpul persoanei este spălat și parfumat. Apoi este învelit în două bucăți de pânză albă și îngropat fără sicriu, cu fața către Al-Ka'ba. Se relatează că cel decedat poate auzi pașii celor care se îndepărtează de mormânt și își dă seama că este lăsat singur. La scurt timp după aceasta, doi îngeri vin și pun următoarele trei întrebări:

1. Cine este Dumnezeuul tău?

2. Care este religia ta?

3. Cine este profetul tău?

Profetul Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus că celui credincios îi va fi ușor să răspundă corect la aceste întrebări, în timp ce necredincioșii nu vor putea răspunde. Persoana va începe să se bucure sau să sufere în mormânt după ce va fi răspuns la aceste întrebări. În funcție de faptele făcute și de ceea ce a hotărât Allah, brizele parfumate ale Raiului sau mirosurile pestilențioase ale Iadului vor începe să intre în mormânt care, în același timp, se va mări sau se va micșora, pentru a-i oferi confort sau pentru a-l tortura pe locuitorul său. Îl rog pe Allah să îmi mărească mormântul și să mă protejeze de chinurile sale!

Această informație de la fratele meu Faiz mi-a lămurit unele îndoieli referitoare la pedeapsa meritată de mulți oameni care comit crime și care nu sunt pedepsiți suficient în această viață, din moment ce sunt eliberați după ce plătesc mită.

Acest lucru explică de ce Allah oferă tuturor oamenilor o mulțime de oportunități să se căiască și, astfel, să înceapă o nouă viață. Explică de asemenea și Dreptatea Divină și Infinită a lui Allah față de creaturile

Sale. Am înțeles în profunzime conceptele de viață trecătoare și viață veșnică. În Școala Catolică am învățat că Iisus a murit pentru a ne mântui; în Islam am învățat că fiecare persoană este responsabilă pentru propriile fapte și va fi răsplătită sau pedepsită în funcție de acestea. Acest lucru sună logic!

Cunoștințele pe care le acumulam, puțin câte puțin, se legau perfect una de cealaltă. Am început să dedic tot mai mult timp studiului religiei. Obişnuiam să merg la sala de gimnastică în fiecare dimineață, dar când acest lucru s-a interpus cu rugăciunea de Fajr, am renunțat la gimnastică și am dat prioritate rugăciunilor. Înainte de a îmbrățișa Islamul, am studiat câțiva ani să devin muzician și am participat la mai multe spectacole. Cântam la chitară și vocal, dar, când acestea s-au interpus cu dezvoltarea mea spirituală, le-am abandonat.

Am dedicat o parte din timp învățării Coranului în limba sa originală – araba. Din moment ce eram responsabil pentru familia mea și trebuia să îmi termin și studiile, la vârsta de 21 de ani nu prea îmi mai rămânea timp pentru nimic altceva. Datorită felului meu de a fi, dar și datorită îndrumării lui Allah am devenit așa de atașat de noua mea

religie, încât mi-am dorit să îi învăț și pe alții puținul pe care îl știam.

Când m-am întors în Venezuela, familia mea, bineînțeles, nu știa nimic despre Islam. Se uitau la mine când mă rugam, dar nu îmi reproșau nimic. Fusesem plecat în Statele Unite mai mult de patru ani, fără să îmi văd părinții sau frații și surorile; dragostea lor pentru mine a avut întâietate și m-au acceptat așa cum eram. La servicii am cerut supraveghetorului meu permisiunea de a mă ruga timp de cinci minute în birou. Eram practic singurul musulman venezuelean în Industria Petrolului în 1982. M-am rugat la Allah să mă ajute să perseverez și să nu cedez, din moment ce tentații apăreau mereu la tot pasul. Prin mila lui Allah, am rămas curat.

Astăzi, după douăzeci și trei de ani de când am îmbrățișat Islamul, sunt bucuros că am luat această decizie. În plus, când văd cât de mulți oameni îmbrățișează Islamul în fiecare zi, îi mulțumesc lui Allah pentru tot ceea ce există. Am aflat că Islamul este religia care se răspândește cel mai rapid în lume.

Credința mea se întărește când văd că promisiunea lui Allah se împlinește: „Lumina Islamului se va răspândi pe tot pământul, deși necredincioșii vor încerca să o stingă”. Necredincioșii i-au persecutat, torturat și ucis

pe cei care respectau ultima revelație a lui Allah încă de pe vremea profetului Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Întâi la Mekka, apoi în Europa, trecând prin Inchiziție și Cruciade, prin căderea Imperiului otoman, divizarea și colonizarea teritoriilor musulmane de către Marea Britanie, masacrele din Kosovo, Bosnia, Sabra și Șatilla, prin nedreptățile din zilele noastre din Cecenia, Kașmir, Afganistan și până la genocidul dureros al palestinienilor masacrați de către evrei, genocid ce se petrece în fața întregii lumi, deși palestinienii sunt proprietarii de drept ai pământului. Este timpul ca întreaga lume să știe că Palestina a fost luată cu forța și pe nedrept de la proprietarii săi de drept, sfidând înțelegerea pe care Dumnezeu a făcut-o cu urmașii lui Avraam. Pe scurt, termenii înțelegerii sunt:

1. adorați-L pe Allah (Dumnezeu) și numai pe Allah (Dumnezeu);
2. urmarea și acceptarea tuturor profețiilor lui Allah, fără excepție;
3. răspândirea religiei, a Cuvântului lui Allah;
4. dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, atunci seminția lui Avraam nu va avea dreptul la pământul dintre Nil și Eufrat (inclusiv Țara Canaanului, Palestina).

Așa cum poate vedea întreaga lume, evreii nu și-au împlinit partea lor din înțelegere. Din acest motiv, Allah nu numai că le-a luat regatul și l-a dat arabilor, dar nici nu le-a dat Țara Făgăduită. A dat-o celor care au respectat înțelegerea întocmai – musulmanilor.

În zilele noastre, în ciuda întregii propagande împotriva Islamului, statisticile arată că musulmanii sunt cei care cu siguranță au împlinit porunca lui Allah de a propaga lumina monoteismului în întreaga lume.

X. Cum a afectat întoarcerea mea la Islam viețile celorlalți?

Primind acest mare dar de la Allah, am simțit o dorință puternică de a-l transmite și celorlalți care nu au avut șansa de a asculta ultimul mesaj al lui Allah pentru omenire.

Nu am avut prea mare succes la început. Unii au luat totul ca pe o glumă, în timp ce alții m-au sfătuit să duc acest mesaj copiilor, din moment ce persoanele mai în vârstă își făcuseră propriul sistem de credințe. Mai mult timp, singurul meu sprijin a fost soția mea care împărtășea aceeași credință. Recentă revoluție din Iran mi-a atras atenția. Vroiam să știu ce se întâmplă în acea țară.

Deoarece lucrasem deja timp de doi ani în Industria Venezueleană a Petrolului, am primit o ofertă de a lucra cu contract în Teheran. Mi-a luat câteva zile să mă hotărăsc. În același an am plecat cu soția mea și cu băiețelul nostru de doi ani în Iran. În timpul șederii mele acolo am fost martorul multor evenimente pe care, cu voia lui Allah, le voi povesti într-o altă carte.

În 1986, când războiul între Iran și Irak devenise foarte violent, m-am întors la Industria Venezueleană a Petrolului. În 1990 am călătorit din nou în Statele Unite unde mi-am obținut diploma de masterat în Ingineria Siguranței.

În această a doua călătorie m-am decis să îmi sporesc eforturile de a răspândi Islamul. Mi-am continuat instruirea singur, cu informațiile disponibile la Bryan College Station Islamic Library, în timp ce învățam la Universitatea A&M Texas. Din Statele Unite îi scriam familiei mele despre diverse subiecte islamice. Când m-am întors în Venezuela în 1992, după câteva conversații scurte, părinții mei și unul dintre frații mei mai mari au îmbrățișat Islamul. Mai târziu, două dintre surorile mele, încă un frate și un nepot de al meu au îmbrățișat Islamul.

Am cerut permisiunea directorului recent înființatei moschei din Caracas de a crea un program duminical prin care să invităm creștinii să viziteze cea mai mare moschee din America Latină. Am preluat coordonarea voluntară a acestui program. Împreună cu imamul moscheii am ținut predici în care am prezentat mesajul Islamului și am vorbit despre Islam, musulmani, moschee etc vizitatorilor. Mulțumim lui Allah, prima predică a fost un total succes și 250 de oameni au participat la această primă predică ținută în Venezuela despre Islam. Pentru prima dată în istoria Venezuelei, un amestec de creștini, atei, evrei au participat la o predică despre Islam. Programul s-a dovedit a fi un succes deplin și a fost păstrat ca un eveniment la sfârșitul săptămânii, eveniment la care pot participa toți cei interesați să știe despre Islam. Prin îndurarea lui Allah, mulți venezueleni au îmbrățișat Islamul.

În 1996, văzând gradul de decădere și corupție în care se afla țara mea și încercând să evit ca și copiii mei să fie manipulați așa cum am fost eu, am decis să emigrez cu familia mea într-o țară unde modul predominant de viață este cel islamic. Cu această ocazie, am mers spre cuibul Islamului, Arabia Saudită. De pe acest pământ

binecuvântat continui să îi învăț pe oameni – aici sau în străinătate. Am păstrat o legătură puternică cu Centrul Islamic din Venezuela și cu Jubail Dawah și Centrul de Îndrumare din Arabia Saudită, unde îmi ofer serviciile, voluntar, oricând sunt necesare.

În timpul predicilor pe care le-am ținut peste tot în lume, am observat că mulți oameni sunt interesați de Islam. Mulți au îmbrățișat deja această religie, în timp ce alții citesc materialele disponibile, așa cum am făcut eu acum douăzeci și trei de ani în urmă. Alții ar vrea să îmbrățișeze Islamul, dar spun că au atât de multe vicii, încât nu pot renunța la ele. În acest moment aș dori să-i spun cititorului că, atunci când o persoană îmbrățișează Islamul, viața lui sau a ei nu se schimbă într-o singură zi. Acesta este un proces care se dezvoltă pe măsură ce persoana învață și devine mai apropiată de frații și surorile sale în credință și de învățăturile fundamentale ale credinței. Cei care au asistat la predicile mele au întrebat următoarele lucruri:

1. Trebuie să fii arab ca să fii musulman?
2. Trebuie să știu arabă pentru a fi musulman?

3. Trebuie să citesc și să învăț Sfântul Coran ca să devin musulman?

4. Ca să devin musulman trebuie să nu mai cred în Iisus Cristos și să o resping pe Fecioara Maria?

Răspunsurile la toate întrebările de mai sus sunt negative. Există musulmani aproape în fiecare țară și loc din lume. Nici limba nu este o barieră, căci, așa cum am spus și mai devreme, atunci când am îmbrățișat Islamul nici nu atinsesem vreodată Coranul și nu știam din Coran nimic, în nicio limbă. În cele din urmă, o persoană care nu crede că Iisus (Pacea fie asupra sa!) este un profet al lui Allah și că Maria este mama lui nu poate fi musulmană.

Mulți oameni ezită să facă acest ultim pas pentru a îmbrățișa Islamul, căci cred că nu pot îndeplini anumite condiții. Singura condiție pentru a îmbrățișa Islamul este aceea de a avea o inimă sinceră care să-și dorească să se supună Unicului Dumnezeu al Universului, care nu are niciun asociat, nu are copii, mamă sau tată. Nimic nu este asemenea Lui. Toate genurile de idolatrie trebuie abandonate. Există primul pas: mărturisirea că nu există nicio altă divinitate în afară de Allah și Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este

Trimisul Său. Toate celelalte pot fi învățate treptat, cu răbdare și perseverență.

Teoretic, dacă cineva moare având această credință puternică, deși nu a atins niciodată Coranul, acea persoană este considerată a fi musulmană și este îndreptățită, prin Îndurarea lui Allah, să intre în Rai. Când o persoană mărturisește că Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este Trimisul lui Allah, aceasta nu înseamnă că el este singurul profet al lui Allah, dar, cu siguranță, este ultimul. Credința în el implică credința în toți profeții pe care Allah i-a trimis anterior, până la profetul Iisus (Pacea fie asupra sa!).

XI. Când credința este impusă cu forța

Allah Atotputernicul a revelat că nimeni nu poate fi obligat să îmbrățișeze Islamul. Aceasta este doctrina fundamentală a învățăturilor lui Allah: „***Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă [Islamul], care nu se sparge niciodată. Și Allah este Cel care Aude***

totul, Atoateștiutor [Sami', 'Alim].” (Surat Al-Baqara: 256).

Biserica Catolică a ajuns în poziția pe care o deține astăzi datorită vărsării sângelui a milioane de oameni nevinovați. Am fost total uimit când am aflat că, numai în Olanda, trei milioane de oameni au fost executați când au refuzat să respecte și să accepte Biserica Catolică.

„Pe 15 februarie 1568, o sentință a Sfântului Oficiu a condamnat toți locuitorii la moarte din cauza ereziei. De această condamnare universală cu greu au scăpat câțiva oameni. O proclamație a regelui Filip al II-lea al Spaniei, datată zece zile mai târziu, confirma decretul Inchiziției și porunca să fie pus în aplicare imediat. Trei milioane de oameni, bărbați, femei și copii au fost condamnați la eșafod prin aceste trei rânduri scrise. Sub noile ordine, cu siguranță execuțiile nu au încetinit. În fiecare zi, oameni de toate rangurile erau târați la eșafod. Alva, într-o singură scrisoare către Filip al II-lea, estima foarte rece că numărul execuțiilor ce urmau să aibă loc imediat după terminarea Săptămânii Mari era de «800 de capete.»”

După Conciliul de la Niceea, deținerea unei Evanghelii neautorizate a devenit un delict major. Drept rezultat, mai mult de un

milion de creștini au fost uciși în anii de după decizia Conciliului. Aceasta era metoda folosită de Athanasius pentru a-i uni pe creștini.

Impunerea cu forța este incompatibilă cu religia din cauză că:

1. religia depinde de credință și voință, iar acestea două nu au niciun sens dacă sunt impuse cu forța;

2. adevărul și eroarea au fost făcute atât de limpezi, prin Îndurarea lui Allah, încât nu ar trebui să existe nicio îndoială în mintea oamenilor de bună credință în ceea ce privește fundamentele credinței;

3. protecția lui Dumnezeu este neîncetată și Planul Său ne va conduce întotdeauna din adâncimile întunericului spre lumina limpede.

O simplă scuză nu este suficientă pentru a răscumpăra greșelile făcute de Biserica Catolică. A distrus darul cel mai de preț pe care Allah l-a oferit oamenilor: libertatea de a alege. Oamenilor trebuie să li se dea șansa de a-și alege religia pe care o vor, dar alternativele trebuie prezentate fără părtinire și fără impunere cu forța. Nici ghilotina, nici rugul nu trebuiau să fie opțiunile date celor care nu au vrut să accepte doctrinele impuse de Biserica Catolică, știind

că Allah deja a revelat în ultimul său mesaj: **„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre calea cea dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă [Islamul], care nu se sparge niciodată. Și Allah este Cel care Aude totul, Atoateștiutor [Sami', 'Alim].”** (Surat Al-Baqara: 256).

În zilele noastre, suntem martorii consecințelor unei religii impuse în diferite țări. De exemplu, în Venezuela, dependența de droguri, crimele, furturile, prostituția, corupția, violurile, homosexualitatea sunt câteva dintre consecințele împingerii oamenilor înspre o religie pe care nu o simt în suflet. Dacă oamenii ar fi fost cu adevărat conștienți de mesajul transmis de Iisus (Pacea fie asupra sa!), situația ar fi fost alta.

Astfel, pot oferi cel puțin o alternativă ce poate salva vieți, poate reabilita alcoolici, poate uni familii și societăți, poate face ca țările să prospere, dacă locuitorii și conducătorii nu s-ar încăpățâna să urmeze paradigmele ce s-au dezvoltat de-a lungul timpului sub influența Vaticanului. Nu-i de mirare că Simon Bolivar a spus: „Cred că ar fi mai bine pentru America să adopte Coranul decât guvernarea Statelor Unite, chiar dacă

aceasta s-ar putea să fie cea mai bună din lume”.

Cea mai tristă știre în legătură cu Biserica Catolică din Statele Unite este cea din 2002, referitoare la abuzurile sexuale pe care unii preoți le-au săvârșit împotriva unor copii nevinovați. În mod uimitor, cei de rang înalt din Statele Unite și Vatican nu le consideră niște crime oribile și au încercat să le mușamalizeze, oferind sume mari de bani victimelor în schimbul tăcerii. Am păstrat un raport în care se spunea că mai mult de cinci procente dintre preoții din Statele Unite participau la abuzuri sexuale împotriva minorilor. Totuși a durat câțiva ani până ce această știre a ajuns în prim-planul emisiunilor TV din întreaga lume.

În timp ce editam această carte, am aflat că lucruri similare se petreceau și în Anglia. Cu voia lui Allah, am să cer guvernului venezuelean să facă o anchetă serioasă care să afle dacă astfel de abuzuri sunt comise de către Biserica Catolică și la noi în țară. Sunt extrem de trist când văd că în fiecare săptămână în Venezuela, în medie o sută de creștini se omoară între ei, într-o țară care nu se află în război și în care Biserica Catolică deține aproape întreg controlul asupra credinței oamenilor. Fiind martorul unei

asemenea decadente spirituale, sunt hotărât, cu ajutorul lui Allah, să încerc să schimb credințele pe care venezuelenii le au în suflete și conștiințe.

I-am întrebat pe unii creștini următoarele: de ce, în țările în care Biblia este Cartea Sfântă, există o rată atât de crescută de crime, furturi, dependență de alcool, prostituție, homosexualitate, incest, corupție – la scară largă, în comparație cu ratele existente în țările în care Coranul este Cartea Sfântă? Mulți dintre ei au fost șocați de această întrebare, căci nu se gândiseră vreodată să facă o astfel de comparație.

De exemplu, într-o discuție pe care am avut-o cu un american în legătură cu pedeapsa cu moartea aplicată în cazul a șapte bărbați care, sub influența băuturilor alcoolice, au violat o fată în Arabia Saudită. I-am spus că, datorită severității legii, alte sute de mii de femei au fost salvate de alți potențiali criminali. I-am spus că, în ultimele opt luni, în țara sa, la o medie de aproape 2000 de femei violate pe zi, mai mult de jumătate de milion de femei au fost violate. A fost șocat și a recunoscut eficacitatea aplicării legii islamice. Dacă aș putea să vorbesc din nou cu el, i-aș spune că, în Islam, dacă un imam violează un copil, așa cum unii preoți au făcut

în biserici, ar fi executat fără întârziere și mai repede decât ceilalți criminali. Sunt foarte bucuros că am îmbrățișat Islamul și sunt mândru să fiu musulman.

În numele lui Allah cel Milostiv,
Îndurător!

Precum pe toți frații și surorile mele musulmane din întreaga lume, Allah m-a făcut responsabil cu transmiterea acestui mesaj tuturor oamenilor.

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-le: Mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși!»” (Surat 'Al-'Imran: 64).

„Acela dintre oamenii Cărții (evreu sau creștin) care crede în Profetul său (Moise sau Iisus) și apoi crede în profetul Muhammad (îmbrățișează Islamul) va avea o răsplată dublă.” (Sahih Bukhari, vol. VII).

Acest hadis ne arată importanța acordată de Allah credinței în Ultimul Mesaj și în Ultimul Său Trimis, Muhammad (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și, de

asemenea, îndurarea pe care Allah o arată celor care răspund chemării Sale, în ciuda dificultăților.

Este important să spunem că, indiferent de câți bani, prestigiu sau putere ar putea avea un necredincios, el niciodată nu-și va putea cumpăra intrarea în Rai. Cel mai sărac dintre locuitorii pământului, care a mărturisit că nu există nicio divinitate în afară de Allah și Muhammad este Trimisul Său, va fi mai fericit și mai onorat decât cel mai bogat necredincios care nu a crezut în Ultimul Mesaj trimis de Allah pentru a îndruma omenirea.

Din acest motiv, cât timp sufletul necredinciosului este încă în corpul său și el mai respiră, vorbește și este conștient de acțiunile sale, el încă se mai poate căi în fața lui Allah. Dacă pocăința este sinceră și el mărturisește că nu există nicio altă divinitate în afară de Allah și că Muhammad este Trimisul Său și se îndepărtează de orice formă de idolatrie, Allah îl va ierta. Chiar dacă se află la numai câțiva centimetri de focul Iadului, Allah îi va permite să intre în Rai veșnic și toate faptele sale rele vor fi transformate în fapte bune. Este promisiunea făcută de Allah către toți cei care se căiesc sincer și încep o nouă viață.

Închei această invitație cu următoarele versete din Sfântul Coran în care Allah oferă tuturor oamenilor șansa de a se căi sincer: **„Vestește, [o, Muhammad,] robilor Mei că Eu sunt Iertătorul, Îndurătorul [Al-Ghafur, Ar-Rahim] Și că osânda Mea este chinul dureros!”** (Surat Al-Hijr: 49-50).

Aici Allah îi invită pe păcătoși să se căiască, fără a se uita la mărimea păcatelor, pentru că El le va ierta. În același timp, El ne spune că nu există pedeapsă care să se compare cu pedeapsa Sa: **„Spune: «O, voi robii Mei, care ați întrecut măsura în defavoarea voastră, nu deznădăjduiți în privința îndurării lui Allah!». Allah iartă toate păcatele. El este Iertător, Îndurător [Al-Ghafur, Ar-Rahim]. Întoarceți-vă cu căință spre Domnul vostru și supuneți-vă Lui, înainte de a veni chinul la voi, căci apoi nu veți mai putea fi voi mântuiți!”** (Surat Az-Zumar: 53-54).

Aici Allah afirmă clar că timpul pentru căință este limitat. În clipa în care timpul s-a sfârșit (când moartea sosește), nu mai este posibil să obținem iertarea: **„Și pe cei care, dacă au săvârșit o faptă josnică sau au fost nedrepti cu propriile lor suflete, își aduc aminte de [măreția lui] Allah și cer iertare pentru păcatele lor – și cine poate**

ierta păcatele decât Allah?! – și care nu persistă cu bună știință în ceea ce săvârșesc.” (Surat 'Al-'Imran: 135).

În cele din urmă: ***„Eu sunt iertător cu acela care se căiește, crede și împlinește fapte bune și apoi se lasă călăuzit pe calea cea bună” (Surat Ta-Ha: 82).***

Îl implor pe Allah, Creatorul tuturor lucrurilor care există, să îi îndrume pe drumul cel bun pe toți cei a căror inimă nu a fost încă acoperită, ai căror ochi nu au fost orbiți, a căror minte este încă deschisă unei analize obiective!

www.islamic-invitation.com